

SVENSKA
RUN-URKUNDER,

UTGIFNA

AF

RICHARD DYBECK.

Första Samlingen.

STOCKHOLM,
TRYCKTE HOS JOH. BECKMAN, 1855.

Södermanland. Åkers härad och socken, Skemby.

Från slättmarken närmast kring Åkers kyrka löpa åt skilda håll flere svaga sänkningar. En af dem sträcker sig sydligt öfver Skemby mark, som ligger en åttendedels mil från kyrkan, och här är i en backslutning i norra gårdet, samt invid och vester om sänkan, nordvest från gården, en flock af brustna klippstycken, af hvilka det största eger å sitt flata, mot öster vända, brott, en matt runristning i tvänne väl utförda djurslingor. Af de många smärre af-skifningarna i brottet äro de flesta ostridigt äldre än ristningen. En genomgående remna löper tvärt öfver klippan, hvilken å fransidan är bucklig och ojämn; vid marken af betydlig tjocklek, men upptill nästan eggig.

I slutningen framför och närmast stenens inskriftssida är en mindre plan, omsatt med sex hållningsstenar, och säkert lika gammal som inskriften, hvilken är denna:

B(I)BIAT . NY . (N)NYT . NITN . YI(RT) . YPRI . BIAI . IT .
 *N.NYT . HN(T) . K(I)T . Y#PTT . *NNYTNI : TN(T)R HIT .
 YNB #ITBI . HITTN . BIIAT

Det är: B(I)BIRN UK . (U)LMA LITU KI(RA) MKRI þISA AT HULMA
 SU(N) S(I)N KOþAN HULMAUI TU(T)R SIN KUþ HIALBI SIALU þAIRA.

Inskriften är, såsom ofvan sades, matt, men dragen ovanligt breda. Ibland af-flagningarna är åtminstone den, hvori slingan näst efter *s* i *sun* försjunker, äldre än ristningen, enär den påtagligen vållat följande runas (*u*) nog långa afstånd från nämnde *s*. Inskriften röjer delvis sporr af sednare, dock gammal, upphuggning. Å ett enda ställe, nämligen framför *tutr*, har man med *tvänne* prickar skilt ordet från föregående namn.

Platsen utmärkes å kartan af 1644 öfver Skemby, som här kallas *Skenby*, såsom »skarp beteshaga», och kartan af år 1723 öfver samma *Skiemby* (såsom der skrives) benämner stället »*Skoujörd*». 1823 års karta upptager här »*Skänby åkermark*». I anledning af de äldre kartornas oväntade uppgifter om forntida skog å stället har egendomens nuvarande egare, Brukspatronen Fredrik Rönquist, på fråga af mig, upp-

lyst, att »innan det nedanför och omkring Runstenens plats belägna fält för femton år sedan, ifrån att då vara en vanlig beteshage först uppodlades, syntes tydliga spår deraf, att *en väg* fortgått från den i norr belägna nuvarande landsvägen, i riktning åt söder, *förbi denna plats*» — således förbi Runstenen. Den nämnda kartan af 1723 upptager, i öfverensstämmelse härmed, också en från byn norr ut löpande väg, med »skougjorden» till venster. — Äfven denne Runsten har sålunda uppdagat en forntida väg, nu sporrlöst försvunnen.